

JÄSENTARJOUKSET

Vision Extreme -kahluuhousut (2006 -malli)

+

Vision Sprinter Amphibia -kahluukengät

yht. 249 euroa

+ Vision T-paita kaupan päälle!

GUIDE[®]line

Loput Guideline Microstretch -takit -15%

Normaalihintaiset sidontamateriaalit

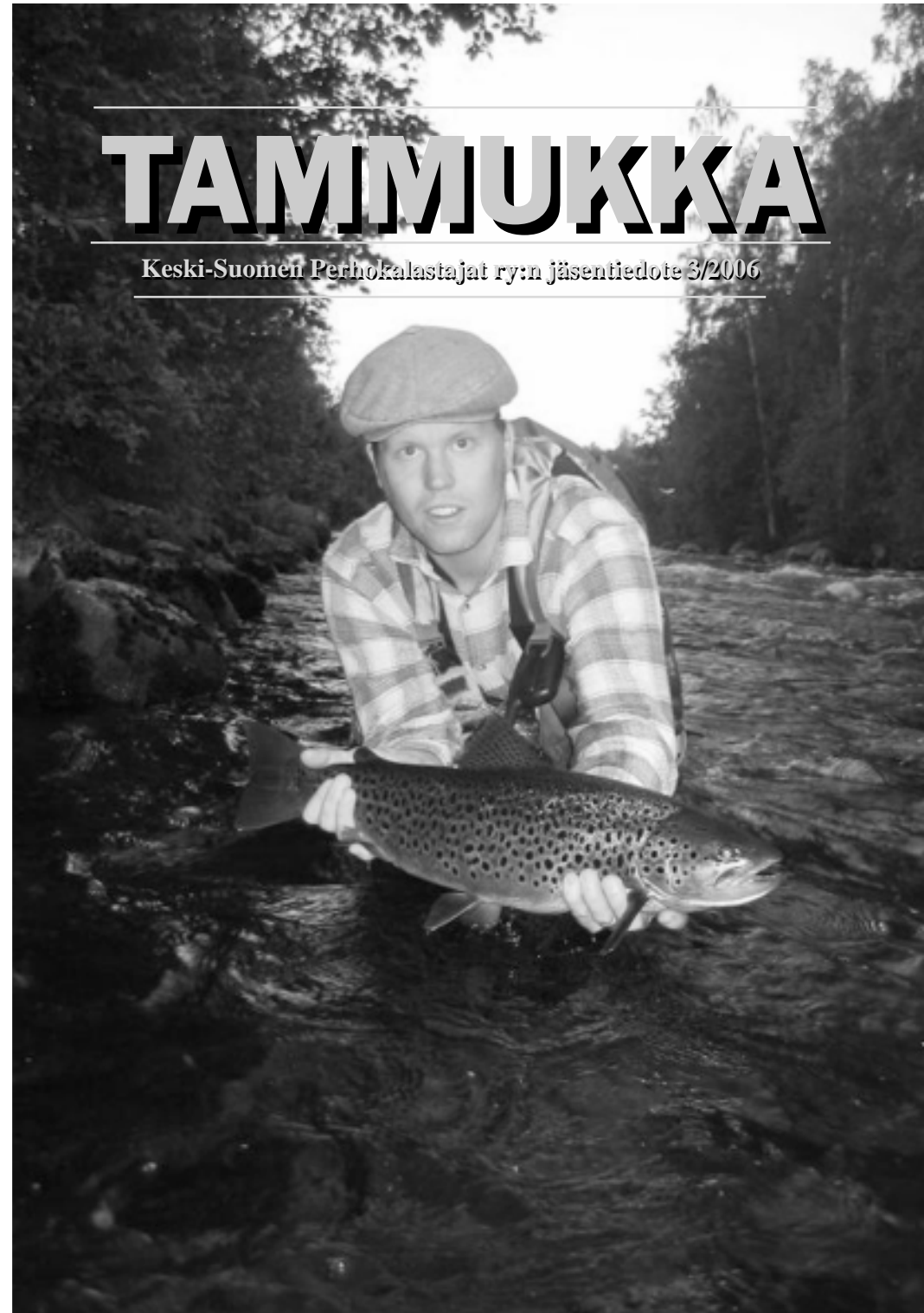
(ei perhokoukut) -15%

(tarjous voimassa lokakuun loppuun saakka)

Julkaisija: Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570
401010 Jyväskylä

TAMMIUKKA

Keski-Suomen Perhokalastajat ry:n jäsentiedote 3/2006

Kerhon yhteystiedot

Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570
40101 JYVÄSKYLÄ

www.kspk.fi

Tilinumero

Keski-Suomen Osuuspankki 529002-2187791
Jäsenmaksu 25 e. Liittymismaksu 15 e (nuorisojäsenet 5 e)

Kerhon hallitus

Puheenjohtaja

Helena Grönqvist 0400 - 715 706 helena.voutilainen@kspk.fi
Pohjanaho 14 D 17
40520 Jyväskylä

Varapuheenjohtaja

Kari Salmi 040 - 591 7206 kari.salmi@kspk.fi

Sihteeri

Timo Halme 050 - 565 9589 timo.halme@kspk.fi

Rahastonhoitaja/jäsenasiat

Jukka Kuusela 040 - 730 9020 jukka.kuusela@kspk.fi

Nettivastaava

Masi Hast 050 - 381 9106 masi.hast@kspk.fi

Hallituksen jäsen

Jaakko Saari 040 - 582 9529 jaakko.saari@kspk.fi
Jyrki Hiltunen 040 - 532 5339 jyrki.hiltunen@kspk.fi

Lohijaosto

Kari Salmi 040 - 591 7206 kari.salmi@kspk.fi
Jaakko Saari 040 - 582 9529 jaakko.saari@kspk.fi

Kilpajaosto

Kristian Mattila 040 - 513 2919 kristian.mattila@kspk.fi

Lampijaosto

Mikko Jokilahti 045 - 135 6364 mikko.jokilahti@kspk.fi

Sidontajaosto

Masi Hast 050 - 381 9106 masi.hast@kspk.fi

Tervehdys,

Lomat on pidetty ja pääsemme taas jatkamaan kerhotoimintaa sisätiloissakin.

Paljon ehti kesällä yhdelle jos toisellekin tapahtua. Kerhon näkökulmasta kesä oli kilpikalastuksen puolesta aivan loistava. Kerholaisemme JUKKA LEVÄNEN sai SM-kisoista kultamitalin Simojoella, ja SM-joukkuekisoissa pojat taikoivat hopeaa. Loistavaa! Onnitteluhalaus teille kaikille kisoihin ja karsintoihin osallistuneille sekä kilpailujaoston vetäjälle Krisselle järjestelyistä! Itselläni ei tuota kilpailuviettä ole, mutta mielenkiinnolla ja arvostuksella seuraan kerholaistemme menestystä.

Kevätkausi oli pyhitetty peruskurssille, joka huipentui Huopanalla kesäkuussa. Kurssilaiset saivat rastien avulla oppia mm. kalastustekniikoista, kalan ravinnosta ja kosken historiasta sekä ohjaajien saaman palautteen perusteella myös roppakaupalla elämyksiä ja kokemuksia. Kiitokset kaikille kurssilaisille sekä ohjaajille! Karille ja Jaskalle erityiskiitos loppukurssin organisoimisesta niin että homma toimi.

Nyt syksyllä ja ensi keväänä voisimme taas perehtyä perinteiseen perhokalastukseen, ihan niihin "vanhoihin hyviin aikoihin". Olisi kiva kuulla perhokalastusta kymmeniä vuosia harrastaneiden kokemuksia ja tunteuksia ihan sieltä ruohonjuuritasolta alkaen. Välineet, sidontamateriaalit, kalastusvaatetus yms. ovat 2000-luvulle tultaessa kehittyneet hurjasti – mutta mihin suuntaan? Itseäni kiinnostavat vanhat vavat, silkkihiimat ja sidonnassa luonnonmateriaalit. Olisi kiva, jos vuosien saatossa saisi rohkeutta ihan perinteisen bambuvavan rakentamiseen ja pääsisi silkkihiimalla sitä joskus kokeilemaankin. No, haaveita on hyvä olla.

Ensi vuosi on kerhon 35. toimintavuosi! Jos jollakulla on kuvia tai juttuja kerhon alkutaipaleelta, hallitus ottaa niitä mielellään vastaan. Keväällä olisi kiva yhdessä sitten tutustua kerhomme kunnioitettavan pitkään historiaan.

Hyvää syyskautta teille kaikille toivottaen

Puheenjohtaja *Helena Grönqvist* (ent. Voutilainen)

Kilpailutuloksia

Keski-Suomen Perhokalastajien joukkue sijoittui hienosti hopealle Perhokalastuksen Joukkue-SM-kisoissa. Kisa pidettiin 5.-6.8.2006 Koirajärvellä. Joukkueessa kalastivat :

KRISTIAN MATTILA,
ARTO KOKKILA ja
JUHO STRANDMAN.

1. Keuruun Perhokalastajat
2. Keski-Suomen Perhokalastajat
3. Järvi-Suomen Kilpaperhokalastajat

PERHOKALASTUKSEN SM-finaali kalastettiin 26-27.8. Simojoella ja Veitsiluodon kalapaikalla. Kerhollamme oli SM-finaalissa vankka edustus, kun finaalissa kalasti peräti kuusi seuran jäsentä. Tänä vuonna seuramme vahvuuteen liittynyt JUKKA LEVÄNEN kalasti hienosti mestariksi asti! Myös muut seuramme kisamiehet pärjäsivät kisoissa hyvin. Ohessa kisojen kärkikolmikko sekä tulokset muiden seuran jäsenten osalta:

1. **Levänen Jukka**, Keski-Suomen PK
2. Toivonen Olli, Lounais-saariston UK
3. Tandefelt Markus, Espoon PK

15. **Kokkila Arto**, Keski-Suomen PK
17. **Lappalainen Tuomas**, Keski-Suomen PK
23. **Hiltunen Jyrki**, Keski-Suomen PK
38. **Ilves Markku**, Keski-Suomen PK
40. **Mattila Kristian**, Keski-Suomen PK

Onnittelut kilpailuissa pärjänneille sekä etenkin Jukalle mestaruudesta!

Joukkue-SM Koirajärvellä 5.- 6.8.2006

Teksti: Kristian Mattila

Joukkuekilpailuun saapui 20 ilmoittautuneesta joukkueesta vain 13 kappaletta. Isolla järvellä tämä tarkoitti sitä, että tilaa oli vähintäänkin riittävästi kaikille. Väen vähydestä huolimatta paikalla oli ehdottomasti Suomen parhaita kalastajia, niin nuorempaa kuin vanhempaakin ikäpolvea. Tunnelma oli hieno, niin kuin kisoissa aina. Keski-Suomen Perhokalastajista oli paikalle saapunut kaksi joukkuetta, ”juniorit” eli KSPK1 ja ”pappatiimi” KSPK2.

Kisa käytiin kahtena päivänä, ja näiden kahden päivän aikana kalastettiin yhteensä viisi jaksoa. Jaksot oli porrastettu keskoltaan, joista ensimmäinen oli nelituntinen, seuraava kesti kolme jne. Lisämausteena kilpailussa oli sääntö, jossa yksi kalastaja kalastaa rannalta ja kaksi veneestä, ja jokaisen joukkueen jäsenen täytyi kalastaa vähintään yksi rantajakso sekä yksi venejakso.

Ensimmäisen päivän kalansaalis kaikkien venekuntien puolelta oli heikko, vain muutama venekunta sai kaloja. KSPK1:n kalat tulivat aamun ensimmäisellä ja illan viimeisellä jaksolla, molemmat saadut siat venekalastajille. Keuruu johti ensimmäisen kisapäivän jälkeen KSPK1:n ollessa toisena. Rantakalastajat eivät saaneet yhtään mittaattettavaa kalaa koko päivänä.

Toinen kisapäivä oli kiivasta taistelua alusta loppuun. Sunnuntaille oli kalastettava vain kaksi jaksoa, ja tässä vaiheessa vielä kaikilla joukkueilla oli mahdollisuus valloittaa kärkipaikka. KSPK1 onnistui aamun ensimmäisellä jaksolla saamaan yhden siian veneeseen ja paranteli asemiaan kärkikahinoissa. Mittapaikalle ei aamun ensimmäisen jakson jälkeen saapunut kuin kaksi venekuntaa. Päivän jälkimmäisellä jaksolla kaloja tuli muutamalle venekunnalle, joista maininnan arvoista oli Järvi-Suomen Kilpaperhokalastajien huijma nousu mitalikantaan. Hankalan kisan lopputuloksissa Keuruun joukkue komeili ensimmäisinä, KSPK1 hopealla ja Järvi-Suomen Kilpaperhokalastajat nappasivat pronssin.

Tuurilla ja ??? taidollakin

Teksti ja kuvat: Jouko Keto

Menneen kesän lohenpyynti oli alkanut melko tavanomaisesti. Juhannusaaton lupa oli tyhjän pyytämistä. Vein kuitenkin Haukikalliolle sieltä muutama vuosi sitten mukaan ottamani kiven, jossa oli "Inarin Äijäksi" ristimäni kaksikasvoinen mies. Se oli ilmeinen seitakivi: autoni hajosi kolme kertaa peräkkäin kiven ollessa kaapin päällä työhuoneessani Jyväskylässä. Seuraavakin päivä Nilijokisuussa oli tyhjä, vaikka lohja harvakseltaan ylös nousikin. Kun rauhoituksen alkuun oli enää nelisen tuntia, palkittiin yrittämiseni parikiloisella sattumatitillä. Sattumatitti, koska perhona oli levysiipinen 2/0 Lemon Grey. Tämä oli ensimmäinen Outakoskesta maalle saamani lohi. Peli oli avattu.

Inarinjoki vaikutti seuraavalla viikolla vielä melko hiljaiselta. Olin kuitenkin jotenkin haluton lähtemään alavirran suuntaan, vaikka sieltä kuului kalaa tulleenkin. Minulla oli koko ajan kuitenkin sellainen hytinä, että tämä kesä olisi Inarinjoen kesä. Kun se seitakin tuli palautettua... No vähänpä se auttoi ensimmäisen Mustajokisuussa kiinni olleen lohen kanssa. Tämä

Mika kalastaa Mustajoensuussa.

iso meni, kuten kojamo kuusi vuotta aiemmin. Siis pääosin pyytäjänsä taitamattomuuden vuoksi. Jotenkin sitä kuvitteli, että tämä n. 80-90 -senttinen pysyisi kiinni hamaan maailman tappiin, kun se ei ollut irronnut niissä parissa syöksyssä, joista pitempi oli lähes satametriminen.

Kalan ollessa jo melko väsynyt, se lähti uimaan ylävirtaan, miltei rantavedessä. Seurasin kiltisti rinnalla enkä pyrkinyt se yläpuolelle. Se jopa kesti kaksi lohenkalastuksen kriittisintä vaihetta, kalan pään kääntämistä maata kohti. Kun se ensimmäisen kerran kääntyi kohti syvempää

vettä, oli jarru liian tiukalla, joten annoin vavalla perään ja löysäsin jarrua. Toisella kerralla siimaakin meni jonkin verran. Yrittäessäni kääntää kalaa kolmannen kerran rantaa kohti, se vain irtosi. Samalla tavalla oli käynyt kahdesti myös edellisenä kesänä. Itseltänikin irtosi jotain, mutten ryhdy niitä sanoja toistamaan.

Sen jälkeen viikko sujuikin kalastuksen osalta tärppien merkeissä. Muuten viettelin loppoaikaa enemmän kuin koskaan aiemmin ja sidoin joitakuita perhoja eräälle paikalliselle poroisännälle ja innokkaalle Inarinjoen soutajalle. Ja tietysti sitten heittosiimakin katkesi ja jouduin turvautumaan yksikätiseen ja lainakelaan. Lainakelassa kun ei ollut jarrua, mokasin yhden titin, mutta sain myös yhden ylös asti - taas muutama tunti ennen rauhoitusta. Viiden kalastetun luvan jälkeen saalis oli kaksi tittiä, joista viimeksi saatu pienimpänä, 1080 g.

Tämä oli kuitenkin sikäli merkityksellinen kala, että se oli ensimmäinen itse sitomallani perinteisellä sarvijaakolla saatu. Kaikki aiemmat olivat tulleet Parkkosen Mikan perhoilla. Tiedä sitten säälikö Mika kalani pientä kokoa, vai oliko kyse Vejnesin retkeä edeltävistä "loiventavista", kun hän estelyistäni huolimatta halusi antaa minulle yhden sarvijaakoistaan.

- Ota Jouko tämä, niin pysyt kalassa.

Uusi siimakin oli maanantaihin mennessä tullut ja vaihdettu kelalle, joten tunsin olevani täydessä iskussa laskeutuessani maanantai-iltana kahdeksan jälkeen alas

Inarin äijä.

Rännin törmää. Paikalla oli Kettusen Pasi poikansa Jussin kanssa. Hiljaista oli kuulemma ollut. Heitin muutaman kierroksen perholla, jossa iso oli ollut kiinni. Hiljaisista oli.

- Taidan vaihtaa tän Parkkisen sarvijaaikon päähän, sillä kuulemma pysyn kalassa. Mitäs tuumaat?, tokaisin Pasille.

- No luja on usko Mikalla perhoihinsa. Saattaisi tuo toimia. Mutta mitäs tuumaat, jos menisin Jussin kanssa heittämään jokiin nyt kun toi norski virittelee nuotiota? Liikkuu meinaan aika hitaasti. Lähdetään sitten Jussin kanssa kämpille aamua odottelemaan.

- Sopii minulle. Mika sai Rännistä viime viikolla titin. Minä menen sinne.

Eikä Mikan usko huono ollut. Rännissä oli kuin olikin titti kiinni. Pasi ja Jussi tekivät lähtöä palatessani repulleni. Arvelin, ettei kannata vaihtaa perhoa.

- Että oli kala kiinni?

- No oli. Mites alhaalla?

- Ei mitään. Norskille tuli kiire lähteä heittämään, kun me noustiin pois. Kulkee

Sattumatitti.

suunnilleen neljä heittoa ja askel -rytmillä. Että ei kun kireitä.

Tällä rytmillä norjalainen tosiaankin eteni eikä hommasta näyttänyt tulevan mitään. Toisaalta, tämä veijari osasi totta vie heittää: spey -heitto oli kuin suoraan opetusvideolta. Tämän seuraaminen helpotti omaa tuskaani ja hihani paloivat vain kynnärpäihin. Alkaessani saavuttaa Spey-miestä, hankin hieman paransi vauhtiaan ja nousi vedestä juuri, kun aloin lähestyä herkullisimpia ottipaikkoja. Spey-mies oli juuri ehtinyt nuotiolleen, kun vavassani alkoi jytistä.

Ensiopotkut ja ensimmäinen veto kertoivat, että kyse oli vähintään lohijalasta. Titiin potkut olisivat olleet terävämät ja se olisi todennäköisesti myös hypännyt syöksen lopussa. Nyt nämä merkit puuttuivat. Näin kalan, tai oikeammin sen pyrstön, ensimmäisen kerran vasta, kun se jo oli melko lähellä. Pырstön koko vahvisti oletukseni lohijalasta, mikä oli lievä pettymys. Vilkaisin Spey-miehen nuotiolle. Hän

oli kääntynyt katsomaan kohti ylävirtaa ikään kuin ei lainkaan välittäisi. Ai että minä nautin taas.

Hain jarruun sopivaa kireyttä aina kun kala rauhoittui. Säädot menivät nappiin. Uimaveden loppuessa lohi sai sopivasti siimaa parempia oloja etsiessään. Loppusyöksyt eivät kuitenkaan olleet kovin pitkiä eikä niitä ollut kovin monta. Pidin itseni huolella kalan yläpuolella kun se lähti ylävirtaan. Mustajokisuussa ei kuitenkaan kovin pitkään voi kävellä kalan kanssa ylävirtaan joutumatta vaikeuksiin, joista rannan muoto pitää pääosin huolen. Yksinäiselle kalastajalle ei ranta tarjoa kovin paljon montaa sellaista paikkaa, josta jalkaluokan kalan voi maalle vetää. Kun ne vielä vähenevät mitä ylemmäs mennään, joutuu väkisin pakkotilanteeseen. Niin nytkin.

Onni oli tällä kertaa myötä. Lohi antoi kuin antoikin periksi ja kääntyi rantaa kohti juuri oikeassa paikassa. Veden madaltuessa se ei enää päässyt kääntymään, vaan sen potkut helpottivat maalle vetämistä. Jatkoin tasaista kävelyä, kunnes lohi oli kolmisen metriä maalla - kauemmas sitä ei olisi saanutkaan, koska edessä oli kivivalli. Pidin siiman kireällä ja kelasin sitä sisään kävellessäni kalan taakse. Koska kala ei enää pääsisi ohitseni veteen, saatoin laskea vavan maahan samalla kun otin tukevan otteen sen niskasta. Pappi povitaskusta, muutama terävä kopautus lohen päähän ja pakastin sai 3,1 -kiloisen jäädytettäväkseen.

Palasin repulle, purin välineet ja sytytin pikkusikarin, jonka polttelin hitaasti

nautiskellen. Spey-mies oli aloittanut oman totisen puuhansa vastarannalla. Lähetin tekstarin Mikalle Vejnesiin, ja aika monelle muullekin tutulleni. Sain samalla perholla vielä titin, mutta tulos olisi voinut olla kovempikin. Tein Mikan sarvijaa-kolla kaikkiaan 7 laskua, joista vain yksi oli tyhjä.

Mika ja Rännin ensimmäinen.

Viimeisen laskun tein viimeisen luvan viimeisellä tunnilla. Jälleen iso kiinni, mutta vain muutamia minuutteja. Väsyneenä tein vastaiskun vanhasta muistista heti tärpän tuntiessani. Kun lohi kuitenkin kesti kiinni nuutamien ensimmäiset pään ravistukset, noudatin Askon ohjetta ja nasautin ts. tempaisin vavalla niin lujaa kuin uskalsin lohen kiinni. Olisi ehkä pitänyt nasauttaa kahdesti, tosin yksi kolmihaarun koukuista oli saanut siipeensä ja lievällä mutkalla.

Luvan häntä menikin normaaleissa kuvioissa - muutama puraisu, ei muuta. Lup-

popäivän jälkeen kävin illalla Haukikallilla, mutta ainoaksi havainnoksi jäi yksi lohen hyppy kaukana suvannossa, joten palasin seuraavaksi päiväksi Rännille ja Mustajokisuuhun. Päivä oli kaunis ja aurinkoinen, oikeastaan liiankin kaunis lohen kalastukseen. Kokeilin useampiakin perhoja ilman tulosta. Muut onnistuivat paremmin, joten kalaa oli jossain.

Iltapäivällä, auringon paistaessa takaa ja joensuuntaisesti, oli oman riikinkukko-runkoisen sarvijaa-konni keli. Kalan otettua perhoon tapahtumat etenivät kutakuinkin samoin kuin edellisenkin lohen kanssa. Tuloksena oli 3,3 -kiloisen jalka, jonka rantauksessa auttoi Kettusen Pasi. Hyvä niin, sillä tämä kala ei suostunut tulemaan maihin paikassa, johon sen halusin, vaan paik-

kaan, jossa korkeat kivet estivät sen vetämisen metriä kauemmas maalle. Pakastin sai lisätätettä.

Tämän jälkeen sitten repesi. Nyt pinta-perhoilla ja juuri tästä aiheesta minua pyydettiin kertomaan ja edellisen oli tarkoitus olla vain johdanto varsinaiseen aiheeseen. Koska siitä tuli pitkäkö ja uskon senkin sisältävän joitain mielenkiintoisia pointteja jätän pintaperhokalastuksesta kertomisen seuraavan kertaan.

Koskivesiltä pataan

Teksti: Erkki Norell

Moni saattaa kauhistua moista otsikkoa, mutta omalta kohdaltani se on totta, olenhan sota-ajan lapsi. Silloin ja myös heti sotien jälkeen kaikille ruokatarvikkeille annettiin suuri arvo, puute oli lähes kaikesta. Yleisesti naapuri auttoi toinen toistaan mahdollisimman paljon, ainakin maaseudulla, miksipä ei myös kaupungeissakin.

Kieltämättä olimme kaupunkilaisia, peräti pääkaupunkilaisia, joskin vietimme kaikki kesämme silloisen Äänekosken maalaiskunnan Hietaman kylällä. Tästä syystä katson perheemme myös olleen Hietamalaisia. Mökkimme sijaitsi Saarijärven vesireitin varrella ja meillä oli mahdollisuus kalastaa ohivirtaavassa koskireitissä. Silloin kaloja vesissä oli, oli jopa runsaasti yli perheemme tarpeen, joten osa kaloista vietiin naapurin särpimeksi. Mielellään he eri kalat, niin taimenet, hauet, isot ahvenet kuin säynävätkin ottivat. Vuorostaan he antoivat hieman talosta riippuen joko kermaa, voita, leipiä, uutisjauhoja tai teurastetun eläimen lihoja. Tätä saatettaisiin nykykielellä kutsua vaihtokauppataloudeksi, silloin naapurin auttamiseksi ja ilahduttamiseksi. Kaikelle tälle annettiin arvonsa,

ruokatarvikkeet olivat kunniassa. Ja kalastamalla saatettiin yhdistää niin huvi kuin hyötykin. Silti kalastettaessa pidettiin järki matkassa, ei otettu ylös kuin kulloinkin tarvittava määrä. Jos kaloja tästä ylitse saatiin, laskettiin ne takaisin kasvamaan, myös hauet, joiden kohtalona myöhemmin oli joutua pois vesistä taimenia kiusaamasta.

Liekö lapsuusajan kokemuksista johtuen arvostan suuresti itse saaduista lohikaloista valmistettuja kalaruokia. Edelleenkin kalareissuillani otan, jos se minulle suodaan, niin sanotun ruokakalan. Eikä kalaruokien valmistaminen enää rajoitu tietyille alueille tai tiettyyn aikaan. Nykypäivänä ovat kaupamme siksi hyvin varustettuja, että niistä lähes poikkeuksetta voidaan ostaa eri lohikaloja milloin tahansa, ja jollei tuoretta kalaa ole tarjolla, niin ainakin pakastettuna sitä löytyy yllin kyllin.

Mutta niistä kalaruuista piti minun pakista, valottaa miten ja missä sekä milloin ne ovat ensimmäisen kerran eteeni tulleet, monastihan ne ovat syntyneet juuri kalareissujeni yhteydessä ja kalamajalla. Ja kyllähän kalareissun yhdeksi ateriaksi kuuluu olennaisesti kalaruoka, joka myös on porukan toimesta saatu.

Mian lohisoppa

Soppa syntyi vuonna 2004 kovan ja ankaran laihdutusoperaation tuloksena, kun hiilihydraatit oli tavalla sun toisella pyrittävä jättämään pois. Sopasta tuli mainio ja se jäi ruokalistallemme, niin jäi myös paino ennalleen.

300 g lohta
1 iso sipuli
1 purjosipulin valkoinen osa
1 kalaliemikuutio
5 dl vettä
2 dl ruokakermaa
1 tl sitruunapippuria
Koskenlaskija -juustoa n. 2 cm viipale
pieni nippu tilliä leikattuna
voita sipulien kuullottamiseen

- Perusraaka-aine merilohi, mutta sen puuttuessa käy mainiosti niin järvi- tai meritaimen kuin myös kirjolohi. Kala leikataan pieniksi kuutioiksi.

- Kuoritaan sipuli ja leikataan pieniksi paloiksi, samoin purjosipuli. Nämä pistetään kattilaan ja kuullotetaan. Vesi lisätään ja annetaan sipulien hetken kiehua.

- Lisätään joukkoon kalaliemikuutio ja sitruunapippuri. Kalaliemikuution liuetta veteen lisätään kalapalat, jotka saavat kiehua lyhyen aikaa.

- Viimeksi lisätään kerma ja Koskenlaskija -juusto ja aivan lopuksi leikattu tilli.

Kerhon syyskauden ohjelma

Syyskaudella kerhoillat ovat tutussa paikassa **Sepänkeskuksessa** (Kyllikin-katu 1, huone "Protoni"). Kerhoillat sunnuntaisin alkaen kello 17:00 ellei ohjelmassa muuta mainita. Tarkista mahdolliset ohjelmamuutokset kerhon nettisivuilta!

- 1.10. Syyskauden avajaiset** kerholammella. Paikalla mitalikahvit sekä mahdollisuus kalastaa lammella.
- 8.10. Levysiiven sidonta** (Kari Salmi)
- 22.10. Perhosidontaa**
- 29.10. Pintaperhokalastus** (Juha Pilli-Sihvola)
- 5.11. Kokemuksia Spey-joelta Tenoon verrattuna** (Anssi Eloranta)
- 19.11. Syyskokous** jonka jälkeen Elorannan Anssin DVD koskien kunnostuksesta
- 26.11. Pikkujoulu** Huopana
- 3.12. Lohenkalastusta Keski-Norjassa** (Rantala Tapio)
- 10.12. Kalastus trooppisilla vesillä** (Kimmo Piispa)

Lohijaosto

Spey Casting

Teksti: Jaakko Saari

Spey -heitot kehitettiin 1800-luvun puolivälissä Skotlannissa, ehkäpä juuri Spey -joella, joka on alueen kuuluisin lohijoki. Kirjallisuudessa ensimmäinen maininta spey -heitoista löytyy Edward Fitzgibbonin kirjasta "The Book of the Salmon", joka julkaistiin vuonna 1850. Siihen aikaan heitosta käytettiin Spey -heiton tai Welsh -heiton nimeä. Spey -heitto kehitettiin nimenomaan tilanteisiin, missä ei ollut tilaa takaheitolle. Spey -heitoiksi voitaneen nykyisin määritellä heitot, joissa siiman kärki (tai ainakin peruke) on vedessä etuheiton alkaessa. Kaikille tutuna esimerkkinä vaikkapa tavallinen rullausheitto (Roll Cast), joka lasketaan myös kuuluvaksi speyheitto -perheeseen.

Alussa spey -heittoja oli vain muutama. Ehkäpä vain Switch -heitto, Single Spey- ja Double Spey -heitot. Alun perinhän heitettiin hitailla kokotoimisilla vavoilla ja pitkällä siimoilla.

Lähes parikymmentä vuotta sitten alkanut vavojen ja siimojen huima kehitys on muokannut myös spey -heittämistä. Nopeammat (ja kevyemmät) vavat ja uudet siiman kartioinnit ovat mahdollistaneet kokonaan uusia tyyliä ja heittoa.

Hyvänä esimerkkinä on Göran Anderssonin lanseeraama alaheitto (Underhand Cast), joka perustuu ampupääsiimaan ja pitkään perukkeeseen ja korostaa alakäden käyttöä heitettäessä. Heittämistä tällaisilla yleensä 35 - 45 jalkaa pitkällä ampupäällä kutsutaankin rapakon takana Pohjoismaiseksi tyyliksi (Scandinavian Style).

USA:n luoteisosissa kehitetty Skagit -tyyli perustuu myös WF -siimoihin tai lyhyihin ampupäihin (jopa vain 27 jalkaa) ja siihen, että heitoissa siima "ankkuroidaan" tukevasti veteen heittäjän etupuolelle ennen takasilmukan (D-loop) heittoa. Etuna näissä heitoissa on, etteivät ne ole ajoitukseltaan niin vaativia kuin perinteiset heitot ja vaativat lisäksi vähemmän takatilaa kuin heitot pitkällä speysiimoilla.

Uusien tyylien kehittyessä ei perinteinen speyheittäminen pitkällä (Long Belly tai DT) siimoilla ole mennyt pois muodista, päinvastoin. Etuna pitkällä siimoilla on, ettei niitä tarvitse ottaa sisään ennen seuraavaa heittoa ja näin saadaan perho takaisin kalastamaan nopeasti ja vaivattomasti. Näin vältetään myös mahdollisilta siima-sotkuilta, joiden kanssa jokainen pitkän

juoksusiiman kanssa touhuava on joutunut silloin tällöin kamppailemaan. Moni pitää myös perinteisten heittojen rauhallisesta rytmistä. Haittapuolena voisi mainita ehkä sen, että ennen kuin täysimittaisia siimoja pystyy käyttämään, on spey -heittäminen hallittava varsin hyvin.

Spey -heittäminen yhdistetään yleensä kahden käden vavoihin, mutta myös yhden käden vavoilla voi heittää spey -heittoja. Monissa tilanteissa varsin tehoton rullausheitto olisikin paremmin korvattavissa jollain spey -heitoista. Kahden käden vavat on vastaavasti mielletty vain lohien kalastukseen, mutta nyt, kun valmistajat ovat tuoneet markkinoille kevyitä malleja (esim. Sagen 5120 eli 12 jalkainen 5-luokan keppi) voi niitä odottaa tulevaisuudessa näkevänsä enemmän myös taimenvesillä.

Snake Roll, Snap-T, Snap-Z, Perry Poke, Wombat, Jelly Roll, Spiral Spey, jne. Edellä mainittu luettelo moderneista spey -heitoista saattaa kauhistuttaa kokemattomampaa kalastajaa, mutta ei syytä huoleen: ei niitä kaikkia tarvitse hallita pystyäkseen selviytymään kaikista eteen tulevista kalastustilanteista. Jos osaa Single Spey- ja Double Spey -heitot molemmilta puolilta, selviytyy periaatteessa kaikista perustilanteista.

Esim:

- Jos ollaan virran vasemmalla rannalla alavirtaan katsoen (vesi virtaa heittäjästä katsoen oikealta vasemmalle) ja tuulee ala-

virran suunnasta => oikeakätinen Single Spey (tai esim. Snap-T), jos tuulee ylävirran suunnasta => vasenkätinen Double Spey (tai esim. Snake Roll)

- Jos taas ollaan virran oikealla rannalla ja tuulee alavirran suunnasta (yleinen tilanne esim. Tenolla Suomen puolelta kalastettaessa) => vasenkätinen Single Spey (tai esim. Snap-T) ja jos tuulee ylävirran suunnasta => oikeakätinen Double Spey (tai esim. Snake Roll).

Heitot kannattaa siis opetella molemmilta puolilta. Vaikka ne voidaankin tehdä myös toiselta puolelta ristiotteella (Back-handed), niin pitkien siimojen käsittely lyhyillä liikkeillä on lähes mahdotonta. Kätsyyden vaihto ns. huonommalle puolelle saattaa aluksi tuntua hankalalta, mutta heiton voi oppia yllättävän helpostikin. Huonommassa kädessä ei ole sitä varsinaisen heittokäden lihaskuistia, joka monella yhden käden vavalla paljon heittäneellä saattaa häiritä kahden käden vavalla heittämistä.

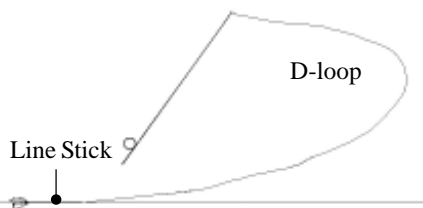
Spey -heittoguru SIMON GAWES-WORTH korostaa spey -heitoissa kolmea tärkeää peruseriaatetta:

1. D-loopin koko (Belly size)

D-loopilla (ts. Bellyllä) tarkoitetaan siis takaheittovaiheessa vavan kärjen ja vedessä olevan siimanosan (ankkurin) välistä silmukkaa. D-loop lataa vapaan voimaa etuheittoa varten ja niinpä voidaankin karkeasti sanoa, että mitä isompi D-loop niin sitä enemmän saadaan voimaa etuheittoon,

ja päinvastoin, mitä vaatimattomampi D-loop, sitä enemmän heittäjä joutuu käyttämään voimaa aikaansaadakseen etuheiton. Normaalinpituisessa heitossa heittäjän tulisi käyttää jopa 70 % energiasta hyvän D-loopin tekemiseen ja vain n. 30 % tarvitaan tällöin varsinaiseen etuheittoon. Jos D-loopin muoto on vielä aggressiivisen terävä (nuolenkärki ts. V-loop) niin sitä parempi. Tämähän tietty vaatii sitten jonkin verran takaheittotilaa.

2. Siiman ote veteen (Line Stick)

(Otsikon säälittävä suomennos allekirjoittaneen)

Termillä **“Line Stick”** tarkoitetaan sitä osaa siimasta joka on vedessä etuheiton alussa. Vedessä siimaa (alaheitossa pelkkä pitkä peruke tarvitaan ”ankkurina”, jota vasten vapa (”takaheitossa”) voidaan jännittää. Jos siimaa on vedessä kuitenkin tarvittavaa enemmän, vie sen sieltä irti kiskominen energiaa eteenpäin suuntautuvalta voimalta ja näin heitto lyhenee tai jopa epäonnistuu. Tämä korostuu erityisesti upposiimoja käytettäessä. Oikea siimamäärä vedessä riippuu käytettävän siiman pituudesta, vavan pituudesta, sen toiminnasta sekä heittäjän reaktioajasta. Useimmille heittäjille 50 – 250 cm on sopiva määrä. Erittäin pitkillä siimoilla ja hyvillä D-loopeilla heitettäessä voi jopa 5 - 6 m ankkuri-

rikin olla tarpeen. Ylimääräinen siima vedessä etuheiton alussa on siis haitaksi. Tämän hallitsemiseksi korostuu oikea ajoitus esim. Switch -, Single Spey -, ja Snake Roll -heitoissa.

3. 180° -periaate

Kun heitto halutaan suunnata tiettyyn paikkaan, on takaheiton, siis D-loopin, suuntauduttava juuri 180° päinvastaiseen suuntaan. Oikeaoppisessa heitossa on kolme asiaa samalla linjalla: D-loop, vavan kärki ja ankkuri. Aina kun joku näistä poikkeaa linjasta vie se energiaa pois heitosta ja karkeammassa tapauksissa heitto epäonnistuu. Varoitus: Älä koskaan heitä, jos perho on suoraan edessäsi vavan ja D-loopin muodostaman heittolinjan väärällä puolella. Etuheitossa perho saattaa vedestä irrotessaan tulla suoraan päällesi.

Nämä yo. periaatteet on hyvä pitää mielessä heittoja harjoiteltaessa. Heittoharjoittelu, etenkin alkuvaiheessa, on hyvä tehdä kaverin kanssa, joka pystyy kommentoimaan suorituksia. Väärin opitun tekniikan poisoppiminen on usein huomattavasti hankalampaa kuin pelkän uuden tekniikan omaksuminen.

Spey -heitoilla kalastaminen on tehokasta, kevyttä ja säästää perhoja. Kaikkihan tietävät, että lohijokien rannat koostuvat vain perhonsyöjäksiäseista ja -kivistä. Mikäli olet kiinnostunut speyheitämisestä tai haluat parantaa jo hankittuja taitoja, niin seuraa tulevan kauden kerhoiltojen tarjontaa. Seuran lohijaos järjestää hyvissä ajoin ennen ensi kesän kalastuskauten alkua tilaisuudet speyheittojen opetteluun ja harjoitteluun.

Tiedotusasiat

Tulevia kursseja?

Olisitko innostunut pieneen puuhas-teluun syksyn ja / tai kevään aikana? Rakentaisimme oman haavin, vavan tai kenties keväällä jopa bambuvavan.

Jos olet kiinnostunut aiheista ja saamme vähintään viisi henkilöä mukaan, pyrimme järjestämään kyseiset kurssit.

Tiedustelut Helenalta 0400 - 715 706 tai helena.voutilainen@kspk.fi

Kerhon pikkujoulu Huopanalla

Kaikki kerholaiset ovat tervetulleita viettämään pikkujouluu Huopanalle 25. - 26.11.2006.

Niskan talo käytössämme ja koski myös vuokrattuna meille, joten myös kalastus on mahdollista. Jokainen maksaa itse kalastuslupansa.

Ruokailusta ja majoituksesta peritään myöhemmin ilmoitettava summa. Arvio n. 30 - 40 euroa/ henkilö. Toteutamme juhla-reissun, jos lähtijöitä on vähintään kahdeksan.

Ilmoittautumiset Helenalle 0400 - 715 706 tai helena.voutilainen@kspk.fi.

TFO:n vapoja testattavana 8.10.

TFO:n heittopäivä Tuomiojärven Laajalahdessa sunnuntaina 8.10. klo 11.00 alkaen. Tervetuloa kokeilemaan Lefty Krehin suunnittelemaa vapoja veden äärelle. Lisätietoja TFO:n vavoista osoitteessa: <http://www.campstation.com/Perhovapa.html>

Ajo-ohje: Taulumäen kioskin vieressä on parkkipaikka, josta johtaa kävelytie alas järven rantaan. Kaupungilta päin ajettaessa Taulumäen kirkon ohi, käännytään valoristeyksestä vasemmalle, kioski on heti risteyksen jälkeen vasemmalla puolella ja parkkipaikka sen vieressä.

Masi Hast

Seuraava lehti

Seuraava lehti ilmestyy tammi-helmikuussa. Materiaalin voi laittaa joulukuun loppuun mennessä Helenalle joko sähköpostilla tai postin kautta. Kts. “Kerhon yhteystiedot”.

Etukäteen kiittäen,
Helena Grönqvist

Lampijaosto

Täysin muissa maailmoissa

Teksti: Kari Salmi

Taa*s on kiireinen viikko takana, mutta lohtua on luvassa. Kamat nopeasti autoon ja kohti tuttua kalapaikkaa. Parkkipaikalla ei ole ainutakaan autoa, joten saanen viettää hetkisen aivan yksikseni. Muut lajitoverini taitavat jännittää Räikösen menoa Italian osakilpailussa.*

Harpon reippain askelin metsän halki – metsän, johon on jo ehtinyt muodostua polku. Kävijöitä on siis riittänyt. Saavun rantaan ja näky todistaa ounasteluni oikeaksi - ei ketään. Virittäessäni vapaani pyyntikuntoon kuulen voimakkaan suhahduksen, aivan kuin tuuli olisi tarttunut kodan peitteeseen. Vilkausu ylöspäin osoittaa, että kolme sorsaa lähestyi metsän yli rantaa ja ne tekivät pari jyrkkää kaarta vähentääkseen vauhtiaan ennen laskeutumista. Peruketta solmiessani kuulen vaimaan mulauksen ja näen tuikkirenkaiden laajentuvan heittohollin ulkopuolella. Hiivin rantaan.

Aurinko paistaa lämmittäen mukavasti, vaikka syyskuu on jo lähes puolessa. Ajoitaiset kiivaatkin tuulenpuuskat riepottelevat roskia ja siemenhahtuvia muuten tyynele pinnalle. Puuskien jälkeen pinta rauhoittuu, ja joku saa kalat tuikkimaan - en vaan saa selvää, mikä. Kaivelen perholiivi-

ni taskuja, mutta en löydä nymfirasiaani. Se on jäänyt kotiin. On siis keksittävä jotain muuta. Heittelen ensin pientä ahvensterameria, mutta mitään ei tapahdu - ei tärppiä - eikä edes pyörähdyistä perhon takana. Vaihdan larvarasiasta löytäneeseen emergenttipupaan, joka saa tällä kertaa toimittaa nymfin virkaa. Vain muutama vaaksiainen ja sudenkorento lentelevät tyyneen pinnan yllä. Ajoittain joku kala hyp-pää korkealle ilmaan kuin tavoitellakseen jotakin. Sitten äkkiä yltyvä tuuli rikkoo taas pinnan eikä havainnointini johda pidemmälle.

Heittelen rauhattomasti, sillä tiedän, ettei minulla ole paljoa aikaa käytettäväksi. Hermostuneisuus ja tuulenpuuskat sotkevat heittoni, enkä saa perhoa haluamaani paikkaan. Voimakaan ei auta – tälläkään kertaa. Tyydyn kohtalooni ja heitän mötätuuleen lähelle rantaa. Juuri silloin ilmestyvät rauhallisesti kasvavat tuikkirenkaat reilun kymmenen metrin päähän seisoma-paikastani. Otan siiman ylös ja suuntaan heittoni tuikkiiin, mutta voimakas puuska työntää perukkeen läjään kauaksi kohteesta. Kiroan puoliääneen – tällaista tämä pitää olla? Hyväkokoinen kala hollilla, enkä saa perhoa sille tarjolle. Varovasti vedän siimaa sisään ja heitän uudelleen. Nyt onnistui. Perho ehtii uida vain hetken pinnan tuntumassa, kun kala tulee

ja ottaa sen kiirehtimättä ja varmana saaliistaan. Kiristan siiman nostamalla vavan kärjen ylös ja kiinni on. Muutaman syöksen jälkeen kala rauhoittuu ja mulii pinnassa tehden laiskaa vastarintaa. Vedän sen lähemmäksi ja havaitsen sen olevan hyväkuntoinen noin 45-senttinen pilkkukylki. Irrotan perhon sen suupielestä ja lasken kalan takaisin veteen. Päätäväisesti se lähtee heti uimaan kohti syvyyksiä.

Tyytyväisyys valtasi mielen yhtenä purskeena. Äskeisestä alitajuisesta kiireen tunteesta ei ole enää tietoakaan. Kun keräilen siimaa taas heittokuntoon huomaan, että adrenaliinipiikki on tehnyt tehtävänsä, mikä ilmenee kiihtyneenä hengityksenä ja hienoisena käsien tärinä. Ajatella - luulin jo päässeeni tuon vaiheen yli, mutta onneksi en sentään. Kalat jatkavat tuikkimistaan ollen kuitenkin liian kaukana minulle. Heitän pari kertaa äskeiseen ottipaikkaan ilman tapahtumia. Vaihdan heit-tosuuntaa uudelleen lähelle rantaa. Heti, kun perho putoaa veteen, sitä viedään. Tällä kertaa huomattavasti kiivaammin. Kala syöksyy ja rulla parkuu. Sitten se hyppää. Mitä ihmettä – kala on pienempi kuin edellinen, mutta huomattavasti virkeämpi. Se syöksyy, hyppii, pyrkii syvyyksiin ja esteiden alle, mutta mikään ei auta. Hitaasti se menettää voimansa ja sen on luovutettava. Vedän saaliin rantaan. Se on selvästi

kirkaampi kuin ensimmäinen. Sain siltä hienon vastuksen ja sekin saa vapautensa pian takaisin. Saatuaan uudelleen vettä pyrstönsä ympärille, se vilahtaa muutamalla potkulla näkymättömiin.

Vilkaisen kelloa ja tiedän, että on läh-dettävä. Paketoin vapani ja katselen vielä hetken veden pintaa. Sorsat uiskentelevat kaikessa rauhassa ja silloin tällöin tyynele pinnalle ilmestyy tuikkirenkaita ruokailevan kalan merkiksi. Jätän tämän paratiisin hyvillä mielin, sillä tiedän, että voin tulla halutessani takaisin. Hieno iltapäivän hetki arjen kiireiden ja hälinän ulottumattomissa – täysin muissa maailmoissa. Sellaisen voit sinäkin helposti kokea varatesasi tunnin tai pari vierailuun Kuusikkolammelle.

Terveisin, Kalle

Lehtosen pupa

Koukku:

#10-14

Sidontalanka:

Musta

Kierre:

Sidontalanka

Siipi:

Tumma peurankarva

Huntu:

Vaalean harmaa Antron (leikataan "mukavan näköiseksi"). Muunnoksessa beige Antron.

Eturuumis:

1/2 jäniksen naama, 1/2 harmaa Antron (sekoitetaan ja dubataan). Muunnoksessa ainostaan beige Antron.

Pää: Musta

Kiinnostuin Harri Lehtosen Lentualla kehittämästä pupasta luettuani Perhokalastuslehdestä (1/-94) artikkelin "Auti-on saaren perhot 3". Kokemuksieni myötä siitä on tullut yksi minunkin suosikkiperhoistani. Olen kalastanut perholla hyvällä menestyksellä Saarijärven reitin koskilla. Kevyesti rasvattuna siipi kelluttaa sidosta houkuttelevasti pintakalvossa. Ärhäkkäämmin kalat ovat ottaneet perhoon silloin, kun olen hivenen viistänyt sitä koskenniskalla tai rikkonaisessa virrassa. Itse yksinkertaistin sidosta jättämällä jäniksen naamakarvan pois, sekä vaalensin Antrionin beigen väriseksi. Kalastavuudessa en huomannut eroa alkuperäiseen, mutta illalla hämärässä kalastettaessa perhon seurattavuus parani.

Terveisin, *Martti Hämäläinen*

Silikoniperäpupa

Koukku:

#14-16 lyhytvartinen pupa/katkakoukku, esim Kamasan b110, TMC 2457 koossa #14 tai Knapekin larvakouku koossa #16

Takaruumis:

Silikoniperä

Siipiaihiot:

Ruskea Scud back -muovinauha muotoon leikattuna

Eturuumis:

Jäniksenkorvakarva

Jalat: Ruskea kananniska

Taannoin tutustuessani päivänkorentojen jatkoperän tekemiseen silikonin avulla, päätin samalla kokeilla perien tekemistä myös vesiperhosen pupille. Jatkoperäpupia on tullut aikaisemmin tehtyä lähinnä chenillestä mm. punomalla, mutta totesin pian ensimmäisten silikoniperäpupien teon jälkeen, että silikonin avulla pupasta saa aikalailla esikuvan näköisen ja perän tekeminenkin on melko helppoa. Niitähän kannattaa tehdä siis lisää. Silikoni tosin ei kuivu heti, joten kalareissuja varten silikoniperiä kannattaa tehdä riittävästi valmiiksi.

Kun perä on valmis, on itse perhon tekeminen nopeaa, riippuen toki hieman miten tarkan jäljitelmän perhosta haluaa.

Yksinkertaisimmillaan voi kiinnittää perän koukulle ja dubata etusosaan jäniksenkarvaa. Sellaisen tekemiseen ei kauaa aikaa mene. Silikoniperän voi muotiolla haluamansa malliseksi, kokoiseksi ja väriseksi - tarvittaessa perää voi vaikkapa vielä tussailla. Itse en ole kokenut tätä tarpeelliseksi.

Siiman päässäkin silikoniperäpupat ovat jo tänä kesänä jonkin verran olleet - ja tuntuvat myös kaloillekin kelpaavan. Perhosta on helppo tehdä omia muunnoksia, joten ei muuta kuin kokeilemaan. Silikoniperän valmistusohjeet ja tarkemmat sidontaohjeet löytyvät kerhon nettisivuilta.

Terveisin, *Masa Hast*